

ARTEMIS

FAUL

I VREME PARADOKSA

OTI KOLFER

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL AND THE TIME OF PARADOX

Copyright © Eoin Colfer, 2008

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Grejs, tek rođenoj ćerci, unuci,
sinovici i sestri od strica*

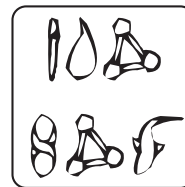
Ključ za šifru ove knjige, ali i ključevi šifri prethodnih nastavaka mogu se naći na sajtu www.artemisfowl.co.uk

SADRŽAJ

Prolog	9
Poglavlje 1: Espresso i melasa	11
Poglavlje 2: Najveći na svetu	28
Poglavlje 3: Odjeci magije	50
Poglavlje 4: Majmunaska posla	61
Poglavlje 5: Proglašavam vas	77
Poglavlje 6: Sam prema sebi	88
Poglavlje 7: Razgovor sa životinjama	106
Poglavlje 8: Grudva služi	143
Poglavlje 9: Kraljević žaba	148
Poglavlje 10: Faulsko raspoloženje	160
Poglavlje 11: Golubija govanca	172
Poglavlje 12: Zauvek nestali.	185
Poglavlje 13: Čupavi je mrtav	230
Poglavlje 14: Rupa u adutu	264
Poglavlje 15: Ubiti većinu Faulovih	292
Poglavlje 16: Ekipe frizera	312
Epilog	321

PROLOG

IMANJE FAULOVIH, DABLIN, IRSKA

JEDVA sat vožnje na sever od lepog grada Dablina leži imanje Faulovih, čije se granice nisu menjale u proteklih pet stotina godina.

S glavnog puta se ne vidi zgrada na imanju, skrivena hrastovima i pravougaonikom visokih zidova. Kapija je od ojačanog čelika, s kamerama na stubovima. Ukoliko vas puste da prođete na ta vrata, razborito stavljena pod napon, našli biste se na putu od sitnog šljunka koji blago vijuga između nekad brižljivo šišanih travnjaka, a sad namerno pretvorenih u divlju baštu.

Kako se primičete kući, nailazite na sve gušće drveće, visoke hrastove i kestenove, prošarane s nežnijim jasenovima i vrbama. Održavanje se vidi jedino po kućnom prilazu, koji je

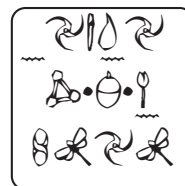
besprekorno iščišćen od korova, i po fenjerima koji kao da plove nad njim bez užeta ili žice.

Vekovima je imanje Faulovih bilo poprište mnogih veličanstvenih pustolovina. U novije vreme pustolovine su poprimile čaroban obrt, mada je veći deo porodice Faul ostao u neznanju o toj činjenici. Oni nisu ni slutili da je glavno predvorje potpuno uništeno kad je vilinski svet poslao trola da se bori s Artemisom, najstarijim sinom u porodici i genijem zločina. U tom trenutku on je imao dvanaest godina. Danas su pak sva zbivanja kod Faulovih potpuno legalna. Nema vilinskih specijalaca koji jurišaju na zidine. Nema oficira elfske policije koje drže zatočene u podrumu. Niti ikakvog znaka da neki kentaur podešava prislušne uređaje i da koristi toplotne skenere. Artemis je postigao mir s vilinskim Narodom i u njihovim redovima sklopio neka trajna prijateljstva.

Iako je Artemis svojim zločinačkim aktivnostima dobio mnogo, one su ga još više stajale. Ljude koje voli uznemiravali su, povređivali pa čak i otimali zbog njegovih prevara. Poslednje tri godine roditelji su verovali da je poginuo, dok se on borio u Limbu. A pri povratku se zabezeknuo kad je shvatio da se svet kretao bez njega i da je postao stariji brat blizancima Beketu i Majlsu.

POGLAVLJE PRVO ESPRESSO I MELASA

ARTEMIS sede naspram Beketa i Majlsa na fotelju presvučenu tamnocrvenom kožom. Majka im je ležala zbog blagog gripa, otac je bio u njenoj sobi s lekarom, pa je Artemis zabavljao dečkiće. A ima li bolje zabave za mlade od podučavanja.

Opredelio se za ležernu odeću, pa je na sebi imao nebesko-plavu svilenu košulju, svetlosive vunene pantalone i Gučijeve plitke cipele. Crnu kosu je začešljao unazad i namestio veseo izraz lica, za koji je čuo da se dopada deci.

„Artemis hoće nošu?“, upita Beket čučeci na tuniskom ćilimu samo u košuljici umrljanoj od trave koju je navukao preko kolenâ.

„Ne, Bekete“, vedro mu odgovori Artemis. „Trudim se da delujem veselo. A zar ne bi trebalo da imaš pelenu?“

„Pelena“, prezrivo frknu Majls, koji je sam naučio da ide u toalet još sa četrnaest meseci, tako što je pravio stepenice od enciklopedija da dosegne klozetsku šolju.

„Nema pelene“, protepao je Beket i pljesnuo muvu što mu je zujala zarobljena u lepljive plave uvojke. „Beket mrzi pelene.“

Artemis nije verovao da je dadilja preskočila da mu stavi pelenu, pa se nakratko zamislio gde li bi ta pelena sad mogla da bude.

„Vrlo dobro, Bekete“, nastavi Artemis. „Hajde da odložimo zasad pitanje pelene i da krenemo s današnjom lekcijom.“

„Čokolada je odložena“, reče Beket pruživši prstiće uvis kao da hvata zamišljenu čokoladu.

„Da, dobro. Nekad odlažemo čokoladu.“

„I espresso“, dodade Beket, koji je imao čudan ukus, što je podrazumevalo kesice espresa i melasu. U istoj šolji, ako mu to pođe za rukom. Jednom je Beket progutao nekoliko kašika ove mešavine pre nego što su mu je oteli. Nije spavao dvadeset osam sati.

„Artemise, možemo li da učimo nove reči?“, zamoli Majls, koji je žurio da se vrati tegli s oglednom kulturom u svojoj sobi. „Pravim sperimente s profesorom Primatom.“

Profesor Primat je punjeni majmun i Majlsov povremeni saradnik u laboratoriji. Plišana igračka većinu vremena provodi u staklenoj posudi na stolu za *sperimente*. Artemis je reprogramirao majmunu govorni uređaj da odgovara na Majlsov glas s dvanaest rečenica, među kojima su *Oživelo je! Oživelo je!* i *Istorija će zabeležiti ovaj dan, profesore Majlse*.

„Uskoro ćeš se vratiti u *laboratoriju*“, umiri ga Artemis. Majls je bio od istog materijala kao i on sâm, rođeni naučnik. „Nego, momci, za danas sam spremio neke izraze koji imaju veze s restoranom.“

„Slinci izgledaju kao crvi“, ubaci Beket, koji se obično nije držao teme.

Artemis se gotovo prenerazio ovom opaskom. *Crvi* svako nisu bili na jelovniku, mada bi puževi mogli biti. „Zaboravi na crve.“

„Zaboravi crve!“, užasnuto ponovi Beket.

„Samo trenutno“, uteši ga Artemis. „Čim završimo igru reči-ma, možeš da misliš o čemu god hoćeš. A ako budeš zaista dobar, odvešću te da vidiš konje.“

Jahanje je jedina fizička aktivnost kojoj se Beket prepuštao. Uglavnom zato što je sve radio konj.

Beket pokaza na sebe. „Beket“, reče ponosno, uveliko zabravivši na crve.

Majls uzdahnu. „Tupavi-ko.“

Artemis je već pomalo žalio što im je zakazao ovo podučavanje, ali kad je već počeo, rešio je i da nastavi.

„Majlse, nemoj brata da zoveš tupavkom.“

„U redu je, Artemise. On to voli. Ti si tupavi-ko, je l' da, Bekete?“

„Beket tupavi-ko“, složi se zadovoljno dečkić.

Artemis protrlja šake. „Dobro, braćo. Krećemo. Zamislite da sedite za stolom u kafu na Monmartru.“

„U Parizu“, priskoči Majls, nadmeno ispravivši kravatu koju je maznuo od oca.

„Da, u Parizu. Međutim, koliko god se trudili, ne možete da privučete pažnju konobara. Šta biste onda uradili?“

Dečaci su ga gledali belo, pa je Artemis počeo da se pita nije li ih malko precenio s ovom lekcijom. Laknulo mu je, ali se i iznenadio kad je u Beketovim očima ugledao iskru razumevanja.

„Hm... reći Batleru da skače-skače-skače na glavi?“

Majls je bio zadivljen. „Slažem se s tupavi-kom.“

„Ne!“, odvrati Artemis. „Jednostavno podignete prst i jasno izgovorite: *'Ici, garçon.'*“

„Iši, šta?“

„Šta? Ne, Bekete, nije *iši*.“ Artemis uzdahnu. Ovo je nemoguć poduhvat. *Nemoguć*. A još nije ni počeo da radi sa slikama i prilagođenim laserskim pokazivačem, koji može da osvetli neku reč ili da probije nekoliko čeličnih ploča, u zavisnosti od toga kako je podešen.

„Hajde da pokušamo zajedno. Podignite prste i kažite: *'Ici, garçon.'* Zajedno, sad...“

Dečaci su uradili kako im je rekao jer su voleli da udovolje svom poremećenom bratu.

„*Ici, garçon*“, uglas povikaše, podignutih kratkih prstića. A zatim Majls prošapta blizancu krajičkom usana: „Artemis je tupavi-ko.“

Artemis podiže ruke. „Predajem se. Pobedili ste – nećemo više učiti. Hajde da umesto toga crtamo.“

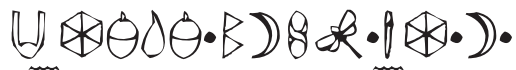
„Odlično“, reče Majls. „Ja ću nacrtati teglu s oglednom kulturom.“

Beket postade sumnjičav. „Neću učiti?“

„Nećeš“, reče mu Artemis i srdačno mu protrlja kosu, mada istog časa zažali zbog toga. „Nećeš učiti ama baš ništa.“

„Dobro. Beket je srećan. Vidi.“ Dečak ponovo uperi prst u sebe, naročito u onaj širok osmeh.

Kad je otac ušao u sobu, tri brata su ležala potrbuške na podu, umrljani bojom do lakata. Otac je delovao umorno od obaveza oko bolesnice, ali inače beše u dobroj formi i jak. Kretao se kao sportista uprkos onoj veštačkoj biohibridnoj nozi. Izdužena kost, titanijumska proteza i zamenjivi senzori u nozi

omogućavali su Artemisu Starijem da nogu pomera pomoću signala iz mozga. Povremeno, u smiraj dana, upotrebio bi gel da olakša ukrućenost, ali inače se ponašao kao da je to njegova rođena noga.

Artemis se prope na kolena, sav umrljan i s bojom koja mu se cedila s ruku.

„Odustao sam od francuskog rečnika i zaigrao se s blizancima.“ Iskezio se i obrisao ruke. „Zapravo mi veoma prija. Slikamo prstima. Pokušao sam da ubacim i lekcijicu o kubizmu, ali su me za taj trud polili bojom.“

Tek tad Artemis primeti kako mu otac nije samo umoran. Bio je uzrujan.

On se odmače od blizanaca i krenu za Artemisom Starijim do police s knjigama od poda do tavanice.

„Šta je bilo? Da se majci nije iskomplikovao grip?“

Artemisov otac spusti ruku na pokretne lestvice kako bi smanjio pritisak na veštačku nogu. Izraz lica mu je bio čudan. Artemis ga takvog nikad nije video.

Shvatio je da mu otac nije samo uznemiren. Artemis Faul Stariji bio je uplašen.

„Oče?“

Artemis Stariji stisnu prečku lestvica tako snažno da drvo zakrcka. Zausti nešto da kaže, ali kao da se predomisli.

Sad se Artemis već zabrinu. „Oče, moraš mi reći.“

„Naravno“, reče mu otac trgnuvi se, kao da se tek setio gde je. „Moram ti reći...“

Tad mu se suza iskrade iz oka, kanu na košulju i ostavi taman trag.

„Sećam se kad sam ti prvi put video majku“, reče. „Bio sam u Londonu, na zatvorenoj zabavi u *Bršljanu*. Tamo je bilo mnogo

ološa, a ja sam bio veći od svih. Ona me je promenila, Arti. Slo- mila mi je srce, pa ga iscelila. Andželina mi je spasla život. Sad...“

Artemis oseti kako mu nervi trepere. Krv mu je udarala u ušima kao talasi Atlantika.

„Oče, da li majka umire? Da li to pokušavaš da mi kažeš?“

Sama ta pomisao mu je delovala sumanuto. Nemoguće.

Otac mu trepnu, kao da se budi iz sna.

„Ako se muškarci Faulovi pitaju, neće, je l' tako, sine? Kuc- nuo je čas da opravdaš ugled.“ Oči Artemisa Starijeg posve- tilele su od očajanja. „Sine, sve što treba da uradimo. Šta god je potrebno.“

Artemis oseti kako ga preplavljuje panika.

Sve što treba da uradimo?

Smiri se, reče u sebi. Imaš moć da to ispraviš.

Artemis još nije znao sve, ali je – razumljivo – bio uveren da šta god bilo njegovoj majci, on to može izlečiti snagom vilinske magije. On je jedino ljudsko biće na Zemlji kome magija teče telom.

„Oče“, reče on blago, „je li lekar otišao?“

Ovo pitanje kao da je na tren zbunilo Artemisa Starijeg, a onda se pribrao.

„Otišao? Nije. U predvorju je. Mislio sam da bi trebalo i ti s njim da popričaš. Za slučaj da sam nešto propustio da ga pitam...“

Artemis se nije mnogo iznenadio kad u predvorju nije zatekao porodičnog lekara već doktora Hansa Šalkea, vrhunskog evrop- skog stručnjaka za retke bolesti. Prirodno da je otac poslao po Šalkea čim se Andželini Faul bolest pogoršala. Pod filigranskim grbom Faulovih Šalke je čekao s doktorskom torbom od čvrste

kože što mu je, nalik nekakvoj ogromnoj bubi, stajala uz nogu. Na sebi je imao siv kišni mantil i nešto je oštro govorio svojoj pomoćnici.

Sve na doktoru je bilo oštro, od vlasi kose na čelu u obliku vrha strele, do kao žilet oštarih ivica jagodičnih kostiju i nosa. Jajasta brušena stakla uveličavala su Šalkeove plave oči, a usta su mu bila iskrivljena udesno i usne se jedva micale dok je govorio.

„Sve simptome“, počeo on s blagim nemačkim akcentom. „U svim bazama podataka, razumete?“

Njegova pomoćnica, sićušna mlada dama u skupom sivom kostimu, klimnu glavom nekoliko puta kucajući uputstva u displej svog višenamenskog telefona.

„I s univerzitetâ?“, upita ona.

„Sa svih“, reče Šalke uz nestrpljiv trzaj glavom. „Zar nisam rekao svih? Da li ne razumete moj izgovor? Da li je to zato što dolazim iz Nemačke?“

„Oprostite, doktore“, reče pomoćnica pokajnički. „Sa svih, svakako.“

Artemis priđe doktoru Šalkeu ispružene ruke. Lekar mu ne uzvрати.

„Kontaminacija, gospodičicu Faule“, reče bez ikakvog izvi- njenja ili saučešća. „Nismo utvrdili da li je stanje vaše majke zarazno.“

Artemis savi prste na dlan i spusti ruku. Naravno, lekar je u pravu.

„Nismo se upoznali, doktore. Da li biste bili ljubazni i obja- snili mi majčine simptome?“

Lekar iznervirano huknu. „Vrlo dobro, mladiću, ali nisam navikao da razgovaram s decom, tako da ništa neću uvijati u oblände.“

Artemis proguta knedlu jer mu se grlo odjednom osušilo.

Oblande.

„Stanje vaše majke je verovatno jedinstveno“, reče Šalke i uz odsečan pokret ruke otposlala pomoćnicu da radi svoj posao. „Po onome što mogu da razaberem, organi joj gube funkciju.“

„Koji organi?“

„Svi organi“, reče Šalke. „Potrebno je da ovamo donesem opremu iz svoje laboratorije na koledžu Sveto trojstvo. Vaša majka očigledno ne sme da se pomera. Moja pomoćnica Imo-džin, gospođica Buk, pratiće je dok se ne vratim. Gospođica Buk nije samo moj posrednik za odnose s javnošću, već i odlična medicinska sestra. Koristan spoj, šta mislite?“

Artemis krajičkom oka primeti kako gospođica Buk žurno zamiče za ugao mucajući u telefon. On se ponada da posrednica za odnose s javnošću/medicinska sestra pokazuje više samouverenosti dok brine o njegovoj majci.

„Verovatno. Kažete, svi majčini organi. Baš svi?“

Šalke nije voleo da se ponavlja. „Podseća me na lupus, ali je bolest agresivnija, pomešana sa sva tri stadijuma lajmske bolesti. Jednom sam proučavao neko amazonsko pleme sa sličnim simptomima, ali ne tako ozbiljnim. S ovim tempom razvitka, vašoj majci je ostalo samo nekoliko dana. Iskreno, sumnjam da ćemo imati vremena za sve analize. Potrebno nam je čudo da je izlečimo, a prema mom znatnom iskustvu, čudotvorna izlečenja ne postoje.“

„Možda i ne postoje“, odsutno reče Artemis.

Šalke podiže torbu. „Mladiću, nadu položite u nauku“, posavetova ga lekar. „Nauka će vašoj majci činiti bolje od nekakve tajanstvene sile.“

Artemis pridržava Šalkeu vrata, pa se zagleda za njim dok je prelazio onih desetak koraka do mercedes-benca. Auto je bio siv, nalik tamnim oblacima nad njima.

Nema vremena za nauku, pomisli mladi Irac. Čarolija mi je jedina mogućnost.

Kad se Artemis vratio u svoju radnu sobu, otac mu je sedeo na ćilimu s Beketom, koji mu se verao uz grudi kao majmunče.

„Mogu li sad da odem do majke?“, upita ga Artemis.

„Možeš“, reče Artemis Stariji. „Idi sad; vidi šta možeš da otkriješ. Prouči joj simptome kako bi mogao da započneš potragu.“

Da započnem potragu?, pomisli Artemis. Nailaze teška vremena.

Artemisov ogromni telohranitelj Batler čekao ga je u dnu stepeništa u punoj zaštitnoj opremi za kendo, vizira na šlemu odignutog od ogrubelog lica.

„Bio sam u dođu, sparingovao holografu“, objasni on. „Tvoj otac me je pozvao i rekao da sam ti odmah potreban. Šta se događa?“

„Majka“, počeo Artemis i prođe pored njega. „Veoma je bolesna. Idem da vidim šta mogu da učinim.“

Batler požuri da uhvati korak s njim zveckajući zaštitnim pločama na grudima. „Budi pažljiv, Artemise. Magija nije nauka. Ne možeš da upravljaš njom. Nikako ne želiš da slučajno pogoršaš stanje gospođe Faul.“

Artemis stiže do vrha veličanstvenog stepeništa, pa nesigurno pruži ruku prema kvaki na spavaćoj sobi, kao da je pod naponom.

„Bojim se da joj stanje i ne može biti gore...“

* * *

Artemis uđe sam, ostavivši telohranitelja da skine šlem za kendo i hon-nuri, štitnik za grudi. Batler je ispod nosio trenerku umesto tradicionalnih pantalona sa širokim nogavicama. Znoj mu se presijavao po grudima i leđima, ali je prenebregao želju da se odmah istušira, već stade na stražu pred vrata, znajući kako ne bi trebalo da se trudi da sluša, ali sa željom da to može.

Batler je jedino ljudsko biće koje je znalo istinu o Artemisovoj vragoliji sa čarolijom. Bio je rame uz rame sa svojim mladim poslodavcem u mnogim pustolovinama, borio se protiv vila i ljudi po raznim kontinentima. Međutim, Artemis je bez njega pošao na putovanje kroz vreme do Limba i vratio se prome-njen. Njegov mladi poslodavac je jednim delom sad posedovao magiju, a ne samo levo oko boje lešnika kapetana Holi Šort koje mu je vremenska matica podarila umesto njegovog. Na putu od zemlje do Limba i nazad Artemis je uspeo da ukrade neko-liko pramenova magije od vilenjakâ, čiji su se atomi pomešali s njegovima u vremenskoj matici. Kad se vratio kući iz Limba roditeljima je *nabacio*, preplavljen čarobnim *omamljivačem*, da jednostavno ne misle o tome gde je bio prethodnih nekoliko godina. To i nije bio neki moćan plan – s obzirom na to da je njegov nestanak odjeknuo u svetu i bio predmet razmatranja u svakoj prigodi kojoj su Faulovi prisustvovali. Doduše, dok se Artemis ne dokopa neke LEP-ove opreme za brisanje pamće-nja ili ne razvije sopstvenu, ovo će morati da bude dovoljno. *Nabacio* je roditeljima kako, ukoliko neko pita za njega, treba prosto da izjave kako je to porodična stvar i zatraže da se poštu-je njihova privatnost.

Artemis je čarobno ljudsko biće, razmišljao je Batler. Jedino na svetu.

A sad je Batler jednostavno znao kako se Artemis sprema da primeni magiju pokušavajući da izleči majku. Opasna je to

igra; magija nije prirodni deo njegovog bića. Momak bi mogao da ukloni niz simptoma i zameni ih nekim drugima.

Artemis je polako ušao u spavaću sobu svojih roditelja. Blizanci tu uleću u svako doba dana i noći, bacaju se na krevet s baldahinom i rvu se s majkom i ocem koji negoduju, ali Artemis to nikad nije iskusio. Njegovo detinjstvo je bilo ispunjeno redom i disciplinom.

Uvek kucaj pre nego što uđeš, Artemise, upućivao ga je otac. Time izražavaš poštovanje.

Međutim, otac mu se promenio. Bliski susret sa smrću pre sedam godina pokazao mu je šta je zaista važno. Sad je uvek bio spreman da se grli i prevrće po posteljini sa svojim voljenim sinovima.

Za mene je kasno, pomisli Artemis. Prestar sam za rvanje s ocem.

Majka je nešto drugo. Nikad nije bila hladna, sem za vreme onih napada depresije dok nisu znali šta je s ocem. Vilinska magija i povratak voljenog muža tad su je spasli i ponovo je postala ona stara. Bar dosad.

Artemis lagano pređe sobu plašeći se onoga što ga čeka. Oprezno je gazio po tepihu pazeći da stupa između lozica na tkanju.

Zgaziš li deo lista, brojaćeš do trista.

Ovo mu je ostalo iz detinjstva – stara praznoverica koju mu je tiho šaputao otac. Artemis je nikad nije zaboravio i brojao je do trista kad bi samo vrhom prsta dotakao lozu na tepihu.

Krevet s baldahinom stajao je na drugom kraju sobe, obavijen draperijama i sunčevom svetlošću. Blaga promaja prostruja prostorijom i zanjilha svilu kao jedra gusarskog broda.

Majci je ruka ležala preko boka. Bleda i tanka.

Artemis se užasnua. Još juče je majci bilo dobro. Imala je samo kijavicu, ali je bila topla i nasmejana kao i uvek.

„Majko“, izlete mu kad joj ugleda lice, kao da mu je tu reč neko udarcem izbio.

Ovo nije moguće. Za dvadeset četiri sata majka mu se svela na tek nešto više od kostura. Jagodice su joj postale oštre kao kremen, oči utonule u tamne jame.

Ne brini, obodri sam sebe Artemis. Za samo nekoliko sekundi majci će biti dobro, a onda ću istražiti šta se to dogodilo.

Lepa kosa Andželine Faul bila je ućebana i kruta i po jastuku su joj se rasuli iskidani pramičci nalik paukovoju mreži. A iz pora joj je izbijao čudan miris.

Krinovi, pomisli Artemis. Opori i zasićeni bolešću.

Andželina naglo otvori oči, okrugle od panike. Izvi leđa dok je grabila vazduh kroz stisnut dušnik i mahnu skvrčenim prstima kroz vazduh. Isto tako naglo i pade, pa Artemis pomisli da je umrla.

Međutim, ona tad zatrepta i pruži ruku k njemu.

„Arti“, reče jedva čujno. „Sanjala sam nešto vrlo čudno.“ Bila joj je potrebna čitava večnost da izgovori ovu kratku rečenicu, hropćući između reči.

Artemis prihvati majčinu ruku. Beše tako mršava. Same kosti.

„A možda sam budna pa je onaj drugi život san.“

Artemisa zabole kad ću kako majka govori; to ga podseti na napade od kojih je patila.

„Budna si, majko, a ja sam tu. Imaš groznicu i malo si dehidrirala, to je sve. Ništa strašno.“

„Kako to da sam budna, Arti“, nastavi Andželina, mirno pogledajući iz crnih kolutova, „kad osećam da umirem? Kako mogu biti budna kad to osećam?“

Ovo razbi Artemisov prividni mir.

„T-to je od... groznice“, zamuca. „Sve ti deluje pomalo iskri-
vljeno. Ali uskoro će biti u redu. Uveravam te.“

Andželina sklopi oči. „A moj sin je uvek u pravu, znam. Arti, gde si bio svih ovih godina? Toliko smo se brinuli. Kako to da nemaš sedamnaest?“

U delirijumu je Andželina Faul kroz zbrku magije videla istinu. Shvatila je da ga nije bilo tri godine i da se vratio istih godina kojih je bio i kad je nestao.

„Majko, imam četrnaest godina. Skoro petnaest. Još neko vreme ću biti dečak. Sad zažmuri i kad ponovo otvoriš oči, sve će biti u redu.“

„Šta si mi to uradio s mislima, Artemise? Odakle ti ta moć?“

Artemis se preznoji. Zbog vreline u sobi, opojnog mirisa, sopstvene uznemirenosti.

Ona zna. Majka zna. Ako je izlečiš, hoće li se sećati ovoga?

To nije ni bilo važno. Time će se baviti kad bude vreme. Sad je najvažnije da izleči majku.

Artemis stisnu njenu krhku šaku i oseti kako joj koščice stružu jedna o drugu. Spremi se da i drugi put upotrebi magiju na svojoj majci.

Magija nije pripadala Artemisovoj duši, pa je posle svakog korišćenja čini patio od razarajuće glavobolje. Budući da je bio ljudsko biće, vilinska magija je na njega uticala s propratnim dejstvom. Pre nego što nepozvan uđe u neku prostoriju, morao je da izgricka tablete protiv mučnine, a kad je mesec pun, Artemisa ste mogli zateći u biblioteci kako sluša muziku puštenu na najjače kako bi neutralisao glasove u glavi. Veliki zbor čarobnih bića. Vile su imale moćna sećanja čitave rase koja su navaljivala kao plimski talas sirovih emocija, a uz njih je stizala i migrena.

Katkad bi se Artemis zapitao da nije pogrešio kad je ukrao magiju, ali u poslednje vreme su se simptomi izgubili. Više nije patio od glavobolje i mučnine. Možda mu se mozak privikavao na napore njegovog prelaska u čarobna stvorenja.

Artemis nežno podiže majčine prste, sklopi oči i razbistri um.
Magija. Samo magija.

Magija je divlja sila i potrebno je njome upravljati. Ukoliko Artemis dopusti da mu misli lutaju, magija će i sama lutati i mogao bi, kad otvori oči, zateći majku i dalje bolesnu, ali s drugom bojom kose.

Ozdravi, mislio je. Oporavi se, majko.

Magija odgovori na njegov poziv šireći mu se po udovima, zujeći, peckajući. Plave iskricice mu obavije zglobove praćakajući se kao jato gregoraca. Gotovo kao žive.

Artemis se seti majke iz najboljih vremena. Prizva joj blistavu kožu, vedre oči pune sreće. Začu joj smeh, oseti njen dodir na svom vratu. Priseti se snage Andželinine ljubavi prema porodici.

To hoću.

Iskricice mu shvatiše želju pa zaploviše k Andželini Faul i zaroniše joj u kožu, šake i zglobove, namotavajući joj se oko osušenih ruku. Artemis se napreže još jače pa reka čarobnih svitaca poteče iz njegovih prstiju u majčine.

Ozdravi, pomisli. Izvuci se iz bolesti.

Artemis je i ranije koristio magiju, ali ovog puta je bilo drugačije. Nailazio je na nekakav otpor, kao da majčin organizam nije želeo da bude izlečen i kao da je odbacivao tu silu. Iskre su joj šištale po koži, grčile se i slabile.

Još, mišljaše Artemis. Još.

Naprezao se sve više ne obazirući se na zaslepljujuću glavobolju koja ga je spopala iznenada i uz stravičnu mučninu.

Ozdravi, majko.

Magija mu je obavila majku kao povoji egipatsku mumiju i podvila joj se pod telo, izdižući je petnaest centimetara iznad madraca. Ona se trzala i ječala, iz pora joj se pušilo i prštalo pri dodiru s plavim iskrama.

Ovo joj izaziva bol, pomisli Artemis virnuvši. Neizdrživ bol. Samo, sad ne mogu da prestanem.

Artemis zaroni duboko u sebe tragajući po svakom kutku za poslednjim mrvama magije.

Sve. Daj joj i poslednju iskru.

Magija nije bila sastavni deo Artemisa; ukrao ju je i sad ju je izbacivao trudeći se da je usmeri na izlečenje. A opet, nije mu uspevalo. Ne, još gore. Bolest joj je ojačala. Odbijala je svaki plavičasti talas, otimajući iskrama boju i moć i raspršujući ih k tavanici.

Nešto nije kako treba, pomisli Artemis s knedlom u grlu i bolom kao da ga probada nož nad levim okom. Ne bi trebalo da bude ovako.

Poslednja kap magije izlete iz njega uz trzaj, pa Artemis odlete od majke preko sobe i otkotrlja se do sofe. Andželina Faul se još jednom zgrči pa se sruči na madrac. Telo joj je bilo prekriveno čudnim, debelim slojem prozirnog gela. Magične iskricice zatreperiše i nestadoše u tom gelu, koji se povuče skoro isto onako brzo kao što se i pojavio.

Artemis ležашe glave zarivene u šake, čekajući da mu kaos u mozgu mine, nesposoban da se pomeri i da misli. Sopstveni dah kao da mu je grebao o lobanju. Konačno od bola ostade samo odjek, a istumbane reči se složiše u rečenicu.

Magije više nema. Opet sam samo ljudsko biće.

Artemis shvati da vrata spavaće sobe škljocaju pa otvori oči i vide Batlera i oca kako zabrinutih lica zure u njega.

„Čuli smo tresak. Mora da si pao“, reče Artemis Stariji i podiže sina držeći ga za lakat. „Nije trebalo da te pustim unutra samog, ali sam pomislio da ćeš možda moći nešto da učiniš. Znam da imaš izvesne talente. Nadao sam se...“ On ispravi sinu košulju, potapša ga po ramenima. „Bilo je to glupo od mene.“

Artemis otrese očeve ruke s ramena i otetura se do majčinog kreveta. Jedan pogled bio je dovoljan da potvrdi ono što je već znao. Nije izlećio majku. Nije joj vratio rumenilo u obraze niti joj je olakšao disanje.

Još joj je gore. Šta sam to uradio?

„Šta je to?“, upita otac. „Koji vrag je to s njom? S ovako brzim pogoršanjem zdravlja, moja Andželina će za nedelju dana...“

Batler ga žustro prekinu: „Nema predaje, gospodo. Svi iz prošlosti imamo neke veze koje bi nam mogle malo rasvetliti stanje gospođe Faul. One ljude s kojima inače ne volimo da se družimo. Naći ćemo ih i dovesti ovamo najbrže što možemo. Prenebregnućemo gluposti kakve su pasoši i vize i sredićemo to.“

Artemis Stariji zaklima glavom, prvo polako, a onda ubedljivije.

„Tako je. Tako je, do đavola. Nije ona još gotova. Moja Andželina je borac – zar nisi, dušo?“

Nežno joj uze šaku, kao da je od najtanjeg stakla. Ona ne odgovori ni na njegov glas niti na dodir. „Razgovarali smo sa svakim alternativcem u Evropi o mom bolu u nozi koje nemam. Možda neki od njih može i sad da nam pomogne.“

„Znam čoveka u Kini“, reče Batler. „Radio je s madam Ko na akademiji za telohranitelje. Čuda je stvarao s lekovitim travama. Živeo je u planini. Nikad nije napustio svoju provinciju, ali zbog mene će doći.“

„Dobro“, reče Artemis Stariji. „Što više mišljenja prikupimo, to bolje.“ Okrenu se prema sinu. „Slušaj, Arti, ako znaš nekoga ko bi mogao da nam pomogne. Bilo koga. Možda imaš neke veze u podzemlju?“

Artemis okrenu prilično napadan prsten na srednjem prstu tako da mu krunu postavi na dlan. Taj *prsten* je zapravo bio skriveni vilinski komunikator.

„Da“, reče. „Imam nekoliko veza u podzemlju.“

